

Goedkeuring van het op 4 Mei 1910 te Parijs onderteevend verdrag met bijbehorend slotprotokol.

faisant partie intégrante de la Convention de ce jour et aura même force, valeur et durée.

Fait et signé en un seul exemplaire, à Paris, le 4 mai 1910.

Pour l'Allemagne:

Signé: ALBRECHT LIENTZE.

„ CURT JOËL.

Pour l'Autriche et pour la Hongrie:

Signé: A. NEMES, *Chargé d'Affaires d'Autriche-Hongrie.*

Pour l'Autriche:

Signé: J. EICHHOFF, *Conseiller de Section Impérial Royal autrichien.*

Pour la Hongrie:

Signé: G. LERS, *Conseiller ministériel Royal hongrois.*

Pour la Belgique:

Signé: JULES LEJEUNE.

„ ISIDORE MAUS.

Pour le Brésil:

Signé: J. C. DE SOUZA BANDEIRA.

Pour le Danemark:

Signé: C. E. COLD.

Pour l'Espagne:

Signé: OCTAVIO CUARTERO.

Pour la France:

Signé: R. BÉRENGER.

Pour la Grande-Bretagne:

Signé: FRANCIS BERTIE.

Pour l'Italië:

Signé: J. C. BUZZATTI.

„ GEROLAMO CALVI.

Pour les Pays-Bas:

Signé: A. DE STUERS.

„ RETHAAN MACARÉ.

Pour le Portugal:

Signé: Comte DE SOUZA ROZA.

Pour la Russie:

Signé: ALEXIS DE BELLEGARDE.

„ WLADIMIR DÉRUGINSKY.

Pour la Suède:

Signé: F. DE KLERCKER.

(310. 3.)

MEMORIE VAN TOELICHTING.

Toen in 1909 de Fransche Regeering het initiatief had genomen tot het bijeenroepen eener diplomatieke conferentie tot beteugeling der verspreiding van ontuchtige uitgaven, stelde Duitschland voor van die gelegenheid gebruik te maken om de beraadslagingen te hervatten over het strafrechtelijk ontwerp-tractaat tot bestrijding van den zoogenaamden handel in vrouwen en meisjes, zooals dat vastgesteld was op de van 15—25 Juli 1902 te Parijs gehouden conferentie tot bestrijding van genoemden handel.

Met uitzondering van Noorwegen hebben alle Staten, die op laatstgenoemde conferentie vertegenwoordigd waren, de uitnodiging aangenomen voor eene tweede, welke van 18 April tot 4 Mei 1910 te Parijs gehouden werd.

Op voorstel van Frankrijk werd besloten dat de beraadslagingen alleen zouden loopen over de reserves, door de onderscheidene Mogendheden gemaakt ten opzichte van den tekst, die in 1902 was vastgesteld, en dat men geen nieuwe vraagpunten betreffende den zoogenaamden handel in vrouwen en meisjes zou behandelen, welke een voorafgaand onderzoek vereischten.

De tekst van 1902 werd, behoudens enkele wijzigingen, die ten gevolge van bovenbedoelde reserves werden aangebracht en welke hieronder nader zullen behandeld worden, tot tractaat verheven.

Dit verdrag, hetwelk met het daarbij behoorend slotprotokol op 4 Mei 1910 te Parijs is onderteevend door de Regeeringsgedelegeerden van Duitschland, Oostenrijk, Hongarije, België, Brazilië, Denemarken, Spanje, Frankrijk, Groot-Britannië en Ierland, Italië, Nederland, Portugal, Rusland en Zweden, veroorloven de ondergeteekenden zich thans aan de Staten-Generaal ter goedkeuring aan te bieden.

Eene vertaling van het verdrag en van het slotprotokol is als bijlage bij deze Memorie van Toelichting gevoegd, terwijl een tweetal exemplaren van de handelingen en stukken der beide conferenties, die het tractaat hebben voorbereid, ter griffie van de Kamer is nedergelegd.

Doel van het slotprotokol.

Daar de Conferentie inzag, dat de wijze waarop de verdragsluitende Staten uitvoering zouden geven aan de bepalingen van het tractaat, van groot belang was, heeft zij gemeend zich niet te moeten beperken tot het eenvoudig uiten van wenschen, maar besloot zij aan hare wenschen meer kracht bij te zetten door ze op te nemen in een slotprotokol, dat een onafscheidelijk deel zou uitmaken van het verdrag en te gelijker tijd daarmede onderteevend zou worden. Het slotprotokol strekt om de verdragsluitende Staten te wijzen op het groote belang dat er bestaat voor de bestrijding van den vrouwen- en meisjeshandel in het nakomen van de door de Conferentie gegeven wenken. Door hunne onderteekening verklaren de gedelegeerden, dat hunne Regeeringen zich vereenigen met den geest van het verdrag, zooals die uit het slotprotokol blijkt.

Goedkeuring van het op 4 Mei 1910 te Parijs ondertekend verdrag met bijbehorend slotprotocol.

Toelichtingen op de afzonderlijke artikelen van het verdrag en van het slotprotocol.

Artt. 1 en 2 van het verdrag en art. A. van het slotprotocol.

Bij de artt. 1 en 2 van het verdrag dient in het oog te worden gehouden, dat hier slechts sprake is van een minimum. Door toetreding verbindt eene Regeering zich de in die artikelen omschreven feiten voor haar land strafbaar te stellen, maar zij wordt door niets verhinderd hare taak ruimer op te vatten en strafbepalingen in het leven te roepen, die verder gaan.

Met name valt deze opmerking te maken ten opzichte van de in de artt. 1 en 2 gemaakte onderscheiding tusschen minderjarigen en meerderjarigen, welk onderscheid voornamelijk op aandringen van de Fransche gedelegeerden is gemaakt.

Terwijl art. 1 als eisch stelt dat het aanwerven, medenemen of ontvoeren van minderjarige vrouwen of meisjes ten dienste der prostitutie steeds zal worden strafbaar gesteld, eischt art. 2 voor gelijke feiten gepleegd ten opzichte van meerderjarige vrouwen of meisjes slechts dan strafbaarstelling, indien die feiten zijn gepleegd door bedrog, met behulp van geweld, bedreiging, misbruik van gezag of eenig ander dwangmiddel.

Dit neemt evenwel niet weg (en art. A van het slotprotocol zegt zulk uitdrukkelijk) dat de verdragsluitende Regeeringen volkomen vrij zijn ook aan meerderjarige vrouwen en meisjes dezelfde bescherming te verzekeren als aan de minderjarige bij art. 1 is gewaarborgd.

Ook het strafbaar stellen van poging tot een der in de artt. 1 en 2 omschreven feiten is aan de afzonderlijke wetgevingen overgelaten. Art. 45 van ons Wetboek van Strafrecht zal dus de strafbaarheid der poging tot een der bedoelde strafbare feiten beheerschen.

Ten slotte zij nog opgemerkt dat, waar in dit verdrag sprake is van minderjarige of meerderjarige „vrouwen of meisjes”, met „vrouwen” is bedoeld „gehuwde vrouwen”, terwijl art. B van het slotprotocol, hierna te bespreken, eene aanwijzing geeft wat onder minderjarigheid en meerderjarigheid ten deze wordt verstaan.

Art. B van het slotprotocol.

Met het oog op de groote verscheidenheid, die omtrent het begin der meerderjarigheid in de onderscheidene wetgevingen bestaat, had de Conferentie van 1902 besloten zich van elke stellige bepaling daaromtrent te onthouden.

Alleen had zij in art. B van het slotprotocol te kennen gegeven dat bij de beantwoording der vraag of iemand in den zin der artt. 1 en 2 als meerderjarig is te beschouwen, steeds te rade moest worden gegaan met de burgerlijke wet.

Op de Conferentie van 1910 werd van verschillende zijden voorgesteld in dit opzicht een stap verder te gaan, om te voorkomen dat ten gevolge van de verschillende leeftijden, die de onderscheidene Staten in hunne burgerlijke wet zouden aannemen, de daders van de strafbare feiten, bedoeld in de artt. 1 en 2, verschillend zouden worden gestraft, of zelfs straffeloos zouden blijven.

Men was het er over eens dat een bepaalde leeftijd moest worden vastgesteld beneden welken de minderjarigheidsbescherming moet worden verleend, een leeftijd onafhankelijk van de burgerlijke meerderjarigheid of de onderscheidene leeftijden van strafrechtelijke meerderjarigheid.

Als beschermde leeftijd werd aangenomen die van 20 jaar; een leeftijd die beschouwd moet worden als een minimum. Aan vrouwen en meisjes beneden den leeftijd van 20 jaar is de bescherming van art. 1 absoluut verzekerd, daarboven zijn de Regeeringen vrij te kiezen tusschen de bescherming van art. 1 en die van art. 2.

Art. C van het slotprotocol.

Daar de bepaling van de op te leggen straf tot het gebied

van den landswetgever behoort, heeft de Conferentie zich er van onthouden op dit gebied aanwijzingen te doen. Zij zag evenwel in dat de feiten, die men wilde bestraffen, een buitengewoon ernstig karakter dragen, zoowel op zich zelf beschouwd, als gelet op het maatschappelijk en zedelijk kwaad, dat zij stichten.

De op te leggen straf moest naar evenredigheid streng zijn; eene enkele geldboete kon hier dus niet in aanmerking komen, maar als onmisbare straf moest hier eene vrijheidsstraf worden aangenomen.

Dit beginsel heeft de Conferentie nedergelegd in art. C van het slotprotocol en tevens daarbij te kennen gegeven dat de verdragsluitende Regeeringen geheel en al vrij zouden zijn om naast die vrijheidsstraf nog andere straffen, hetzij hoofd- of nevenstraffen, te bedreigen.

Ook omtrent de quaestie van de verzwarende omstandigheden, als behorende tot het gebied van den landswetgever, werd in het verdrag niets opgenomen. De Conferentie heeft er zich toe bepaald ook in dien zin een wenk te geven in het slotprotocol.

Art. D van het slotprotocol.

Bevatten de artt. A, B en C wenken, die de Conferentie geeft aan de verdragsluitende Staten en welke zij door dezen wenscht te zien in acht genomen, in art. D toont zij aan dat het daarin bedoelde feit niet door haar is vergeten.

Het betreft het vasthouden van vrouwen of meisjes in huizen van ontucht. Hoewel de Conferentie overtuigd was, dat ook dit feit streng behoort te worden gestraft, heeft zij geen bepalingen daaromtrent voorgesteld, omdat dit feit, dat uiteraard slechts op het grondgebied van één Staat kan worden gepleegd, geen internationaal karakter draagt en derhalve tot de bevoegdheid van den landswetgever behoort.

Artt. 3 en 4 van het verdrag.

Deze artikelen behoeven geen nadere toelichting.

Het spreekt vanzelf dat de Staten, die zich verbinden om zekere feiten strafbaar te stellen, ook de vereischte maatregelen daartoe nemen en elkander over en weer mededeeling doen van de betreffende bepalingen hunner landswetten.

Art. 5 van het verdrag.

De bepaling van art. 5, dat de strafbare feiten, omschreven in de artt. 1 en 2 van het verdrag, geacht zullen worden van rechtswege te zijn opgenomen in de uitleveringsverdragen, die reeds tusschen de verdragsluitende partijen mochten bestaan, is eene zeer practische. Daardoor toch wordt voorkomen dat iedere Staat, die tot het verdrag toetreedt, even zoovele additioneele verdragen zou moeten sluiten als hij uitleveringsverdragen heeft met mede-verdragsluitende Regeeringen.

Het tweede lid van art. 5 is in het verdrag opgenomen, omdat in vele Staten eene wet limitatief de strafbare feiten opsomt, waarvoor uitlevering kan worden toegestaan (zoals bijv. bij ons de wet van 6 April 1875, *Staatsblad* n°. 66, art. 2).

Hoewel men het niet eens was over de noodzakelijkheid van dit tweede lid, is het toch opgenomen, vooral op het voorbeeld van het bij art. 3 bepaalde.

Art. 6 van het verdrag.

Het ontwerp van 1902 schreef voor, dat de toezending van rogatoire commissies, betrekking hebbende op de in het verdrag bedoelde strafbare feiten, zou plaats hebben, tenzij anders mocht overeengekomen zijn, of wel door rechtstreekse mededeeling aan de rechterlijke autoriteiten, of door tusschenkomst van een in het land, waaraan het verzoek wordt gericht, gevestigden diplomatieken of consulaire agent van het land dat het verzoek doet.

Deze tekst was gekozen ten einde de wijze van toezending

van deze rogatoire commissies zooveel mogelijk te vereenvoudigen en te bespoedigen. Wanneer toch de rogatoire commissies langs diplomatieken weg gezonden worden, hebben zij een langen weg af te leggen over velerlei bureau's en duurt het soms zeer lang, aler zij hare bestemming bereiken en ten uitvoer worden gebracht.

Op de Conferentie van 1910 werd van de zijde van Duitschland voorgesteld om den diplomatieken weg als den aangeezenen weg te behouden, behoudens de bevoegdheid der verdragsluitende Staten om de rogatoire commissies rechtstreeks te doen uitvoeren door hunne diplomatieke of consulaire agenten.

De tekst van art. 6, zooals het thans luidt, houdt zoowel rekening met den tekst van 1902 als met het Deutsche voorstel; ieder der verdragsluitende Staten heeft thans de keus en kan bij eenzijdige verklaring tegenover elk der medeverdragsluitende Staten de wijze of wijzen vaststellen, waarop hij verlangt dat rogatoire commissies op zijn gebied worden ten uitvoer gelegd.

Toen deze tekst door de Conferentie was aangenomen, stelde de gedelegeerde van Duitschland een amendement voor omtrent de bevoegdheid die de verdragsluitende Staten zouden hebben om rogatoire commissies onmiddellijk te doen uitvoeren door hunne diplomatieke of consulaire ambtenaren, tenzij bestaande tractaten of de Staat, waar de rogatoire commissie moest worden uitgevoerd, zich daartegen verzetten.

Over het algemeen was men echter tegen de opnemng van deze bepaling in het verdrag, waarop de Deutsche gedelegeerde verklaarde, dat hij alsdan genoodzaakt was het verdrag te onderteekenen onder reserve van art. 6, hetgeen ook geschied is.

De bepaling, welke reeds in den ouden tekst van 1902 voorkwam, dat te gelijker tijd met de rechtstreeksche verzending afschrift der rogatoire commissie moet worden gezonden aan de Regeering van het land van bestemming, is geschreven tot handhaving van het recht van toezicht van de Regeering van dat land.

Die Regeering zal daardoor dadelijk en volkomen bekend zijn met den inhoud van elke rogatoire commissie en dus tijdig kunnen tusschenbeide komen wanneer zij mocht meenen dat de wet of het Staatsbelang zich in een bepaald geval verzet tegen het geven van gevolg aan eene rogatoire commissie.

Voorts is bepaald dat, zoo bij de uitvoering van eene rogatoire commissie moeilijkheden mochten voorkomen, deze niet langs den rechtstreekschen weg, doch langs dien der diplomatie moeten worden opgelost.

Wat de vertalingen betreft, die bij de rogatoire commissies gevoegd moeten worden, zoo heeft de Conferentie op voorstel van Duitschland zich daaromtrent aangesloten bij hetgeen is bepaald in het op 17 Juli 1905 te 's Gravenhage geteekende verdrag betreffende de burgerlijke rechtshandhaving (goedgekeurd bij de wet van 15 Juli 1907, *Staatsblad* n°. 197, en bekend gemaakt in *Staatsblad* 120 van 1909).

Het laatste lid nopens de kosten op de tenuitvoerlegging van rogatoire commissies in strafzaken betreffende den zoogenaamden handel in vrouwen en meisjes gevallen, is eveneens op voorstel van Duitschland aangenomen, om de volgende overweging:

Er is hier sprake van een internationaal strafbaar feit, bij welks bestrijding alle verdragsluitende Staten even groot belang hebben. Het is duidelijk dat de Staat, waar het feit wordt gestraft, de grootste kosten heeft te dragen (onderzoek, vonnis, tenuitvoerlegging der straf); het is dus billijk dat de andere landen de kosten dragen, welke op hun gebied veroorzaakt worden.

Art. 7 van het verdrag.

Bij art. 7 verbinden de verdragsluitende Staten zich om, waar het geldt strafbare feiten, bedoeld in de artt. 1 en 2 van het verdrag, voor zoover die een internationaal karakter dragen, elkander over en weer door toezending van straf-

bladen kennis te geven van uitgesproken veroordeelingen. Met de nationaliteit van den veroordeelde wordt daarbij geen rekening gehouden.

Het tweede lid, dat op de Conferentie in 1910 in het verdrag is opgenomen, bepaalt dat de verzending van de in het eerste lid bedoelde bescheiden zal plaats hebben door tusschenkomst van de autoriteiten, bedoeld in art. 1 der Regeling tot bestrijding van den zoogenaamden handel in vrouwen en meisjes (goedgekeurd bij de wet van 31 December 1906, *Staatsblad* n°. 369, en bekend gemaakt in *Staatsblad* 79 van 1907).

Artt. 8, 9, 10 en 11 van het verdrag.

Deze artikelen behoeven geen toelichting. Zij behandelen achtereenvolgens de toetreding tot, de inwerkingtreding, de bekrachtiging en de opzegging van het onderhavige verdrag en de eventuele toepasselijkverklaring daarvan op de koloniën.

Art. 12 van het verdrag.

Hoewel het verdrag den datum van 4 Mei 1910 draagt, is tot 31 Juli d.a.v. voor de gedelegeerden de gelegenheid opengelaten om het nog te teekenen.

Wetsontwerp.

Art. 2. Dit artikel is in het wetsontwerp opgenomen ten einde de kans te verhoogen dat aan de eerste nederlegging van akten van bekrachtiging kan worden deelgenomen, waarvan het tijdstip tot dusver nog niet is vastgesteld.

De Minister van Buitenlandsche Zaken,

R. DE MAREES VAN SWINDEREN.

De Minister van Justitie,

E. R. H. REGOUT.

(310. 4.)

BIJLAGE DER MEMORIE VAN TOELICHTING.

VERTALING VAN HET VERDRAG.

De Souvereinen, Staatshoofden en Regeeringen der hierna vermelde Mogendheden, gelijkelijk beziel met den wensch om de bestrijding van den zoogenaamden handel in vrouwen en meisjes zoo afdoende mogelijk te doen zijn, hebben besloten tot dat doel een verdrag te sluiten en hebben, nadat een ontwerp was vastgesteld op eene eerste Conferentie, bijeengekomen te *Parijs* van den 15den tot den 25sten Juli 1902, hunne gevolmachtigden aangewezen, die, op eene tweede Conferentie, gehouden te *Parijs* van den 18den April tot den 4den Mei 1910, zijn overeengekomen nopens de volgende bepalingen:

Art. 1.

Gestraft wordt ieder die, ter voldoening van eens anders lusten, eene minderjarige vrouw of meisje, zelfs met haar goedvinden, met het oog op het plegen van ontucht heeft aangeworven, medegenomen of ontvoerd, zelfs dan wanneer de verschillende handelingen, die de bestanddeelen van het strafbare feit uitmaken, in verschillende landen gepleegd zijn.